

Lietuvių rašto pamoka 2018 10 03

Nuo ryto kalbėjome apie stebuklingus žodžius: ačiū, prašau, atsiprašau.

Kaip ir kada atleisti?

Kai būni tam pasiruošęs. O svarbu iki atleidimo rūpintis, kad širdis neužsirakintų, kad kito nekeiktum, nemenkintum. Prašyti Dievulio pagalbos, kad padėtų atleisti ir vieną dieną pajuntama, kad įvyksta atleidimas.

Kada ir kaip yra vertinga atsiprašyti?

Atsiprašymas nieko vertas jei atliekamas paskubomis arba kai liepia kiti. Atsiprašymui irgi reikia parengties. Tikras atsiprašymas, kuris keičia padėtį ir žmones, įvyksta tik tada, kai atsiprašant žiūrima į akis ir aiškiu tekstu pasakoma už ką aš atsiprašau. Atleisti neprivalo žmogus iš karto. Todėl dėl atleidimo reikia dar dirbti mintyse siunčiant jėgų, kad žmogus pajęgtų vieną dieną atleisti.

Dėkojant ar atsiprašant reikia žiūrėti į žmogų, o ne kažkur kitur.

Šie žodžiai atveria žmogų ir iš visatos į jį teka stipri jėga.

Po to, paėmę didelius A3 lapus, su kreidelėmis nusipiešėme rėmelį, kas tik kokį sugalvojo. Tai buvo pasiruošimas šventam mokymosi procesui. Mentorė kartojo, kad rašysime stebuklingus žodžius, vyks stebuklingas procesas, darbą atliks stebuklingi žmonės.

Pradėjom nuo žodžio 'ačiū'.

Vaikai mokė vieni kitus raidžių, skiemėnų, dvibalsių, dvigarsių...

Rašė spalvotom vaškinėm kreidelėm. Vaikai rinkosi lape vietą ir raidžių dydį kokį tik norėjo. Kai kurie ėmė vis kitą spalvą kiekvienai raidei. Tai buvo ir spalvų terapija, ir kūrybinio mąstymo lavinimo pamoka, ir bendravimo.

Vyresnieji vaikai ne tik rašė žodžius, bet šalia rašė ir kam juos norėtų skirti ir kodėl. Taip taurino savo vidų, mokėsi vis geresnio rašto, minčių dėstymo ir geresnės savęs vadybos. Užrašė lape pamokos temą.

Visi vaikai buvo visi įsitraukę į patyrimą. Pamoka truko apie valandą.

Šioje integruoto mokymosi pamokoje buvo mokomasi ir moralės, ir geometrijos, nes patiems reikėjo suskirstyti kur ir ką rašys, kiek rėmelis užims vietos, mokėsi bendrauti ir padėti kitiems tik tada kada reikia, mokėsi susikoncentravimo, dailės.

Dar kartą įsitikinom, kad mokantis daug ir greitai lieka mažai.

Likusią dieną dar patys vaikai savo iniciatyva rašė, piešė šios temos rėmuose.

Prierašas visai “Žaliosios gamtos mokyklos” bendruomenei:

Vaikai pasakojo, kad tėvai jų neatsiprašo, kai neteisingai pasielgia.

Sakėm siųskit valios jėgą ir išminties jėgą jiems, nes jie matyt dar tik bręsta vėlesniam atsiprašymui. Duokit jiems laiko ir ta stebuklinga diena įvyks.

Mentorė pasakojo, kad už kai kuriuos dalykus pati savo vaikų atsiprašydavo po dešimt metų, nes anksčiau nesuvokė, kad per neišmanymą darė jiems žalą. Ir iki dabar dar vis analizuoja, ką reikėtų pataisyti santykyje su vaikais.